

Arrest

nr. 162 928 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 januari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 25 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 oktober 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2009 werd ingediend door :

*K., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Douar Old Benyakhlef op (...)1983
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij de bvba (...). In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 27.11.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou sinds 2004 in België verblijven, hij huurt een woning, hij is werkbereid, hij spreekt Nederlands en Frans, hij heeft sociale bindingen en legt getuigenverklaringen en attesten voor) dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou sinds 2004 ononderbroken in België verblijven. Echter, toen hij naar België kwam moet hij geweten hebben dat zijn visum beperkt was tot maximaal drie maanden en dat hij na afloop van deze termijn het land diende te verlaten. Hij heeft dit niet gedaan. Hij heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie zijn.”

Op 25 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 oktober 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van ND, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., M. geboren te Douar Old Benyakhlef op (...)1983, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven²

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet. In het tweede middel voert verzoeker een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing aan, overeenkomstig de wet van 29 juli 1991. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

Eerste middel:

“I. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tót machtiging werd geweigerd.

Het is de taak van verweerster om zorgvuldig het dossier voor te bereiden en correct af te toetsen op de feitenvinden zodat geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven aan de hand van de stukken dat hij minstens sedert 2004 in België verbleef en dit ononderbroken.

Vervolgens heeft verzoeker ook een arbeidsovereenkomst overgemaakt.

Dat verweerster in haar beslissing van 25/01/2013 totaal geen rekening heeft gehouden met het criterium 2.8. A. met name dat verzoeker voorafgaandelijk aan de aanvraag minstens 5 jaar in België verbleef en duurzaam en lokaal verankerd is.

Dat verweerster automatisch enkel en alleen het criterium 2.8.B. heeft onderzocht en nagelaten heeft om de gunstigere verzoek van verzoeker te onderzoeken.

Dat verweerster haar beslissing totaal niet motiveert mbt het feit dat verzoeker heeft aangehaald dat hij sedert 2004 in België verblijft en ook duurzaam en lokaal verankerd is en totaal geïntegreerd is en Nederlands en Frans spreekt.

Dat verweerster zich enkel en alleen heeft toegelegd om zich te beroepen op het criterium 2.8.B en criterium 2.8.A niet heeft onderzocht.

Dat derhalve verweerster duidelijk haar beslissing niet heeft gemotiveerd mbt de voorgelegde elementen dat hij sedert 2004 in België verblijft;

Dat verweerster enkel en alleen zich toespitst dat deze elementen van integratie geen element kunnen zijn om geregulariseerd te kunnen worden;

Dat dit uiteraard een foutieve motivering is;

Dat immers verzoeker heeft aangetoond dat hij sedert 2004 in België ononderbroken verblijft, geïntegreerd is, dat België het centrum is van zijn duurzame en lokale verankering, dat hij de talen spreekt zodat verweerster had moeten motiveren waarom hij niet kon geregulariseerd worden op grond van het criterium 2.8. A.

Verweerster heeft enkel gesteld dat integratie geen punt is om machtiging tot verblijf in België te krijgen.

In deze omstandigheden is de bestreden beslissing onjuist en steunt deze op onjuiste en juridisch onaanvaardbare motieven.

Dat bovendien verzoeker zijn bij aanvankelijke aanvraag ook een arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt en verzoeker gemachtigd was om een tijdelijk verblijf te krijgen onder voorbehoud van afgifte van een arbeidskaart.

Dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om alles in orde te brengen en dit door zijn vorig raadsman ook uitdrukkelijk werd bevestigd(zie stuk 4).

Dat zijn vorig raadsman uitdrukkelijk bij email van 16/03/2012 heeft laten weten verzoeker alle nodige stukken mbt zijn aanvraag arbeidskaart B zou in orde brengen.

Dat echter verzoeker veel later werd geconfronteerd dat zijn werkgever niet de nodige stukken heeft voorgelegd die vereist waren en waardoor blijkbaar de aanvraag om een arbeidskaart te kunnen krijgen werd geweigerd.

Dat verzoeker niet op de hoogte was gesteld van de weigering maar pas veel later.

Dat verzoeker totaal geen enkele schuld heeft bij de weigering van de arbeidskaart B die de werkgever moet aanvragen.

Dat ook tegen deze weigering enkel de werkgever hoger beroep kan instellen waardoor verzoeker ook totaal machteloos stond;

Dat verzoeker van zodra hij op de hoogte werd gebracht, niet bij de pakken is gebleven en derhalve bij monde van zijn raadsman een verzoek heeft ingediend bij verweerster waarbij de problematiek met de oude werkgever werd aangehaald en met uitdrukkelijk verzoek dat verzoeker een nieuwe job had gevonden en dat deze werkgever zijn volledige medewerking heeft willen geven.

(zie stuk 5);

Dat verzoeker nooit enig respons heeft gekregen en manifest ten onrechte een verblijfsvergunning werd geweigerd daar waar hij totaal niets kan doen aan het feit dat zijn vorige werkgever niet de nodige instructies van de bevoegde diensten heeft gevolgd.

Dat verweerster dan ook manifest ten onrechte en foutief haar beslissing heeft gemotiveerd en ook de bijkomende stukken van verzoeker niet heeft onderzocht.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het tweede middel:

“Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grond- wettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd.

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft.

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 25/01/2013.

Dat verzoeker kon zich weldegelijk beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 indien het toegepast zou worden.

Dat immers verzoeker heeft aangetoond dat hij sedert 2004 ononderbroken in België verblijft en dat hij duurzaam en lokaal verankerd is.

Dat verzoeker perfect is geïntegreerd en ook Nederlands en Frans spreekt.

Dat verweerster heeft nagelaten dit te onderzoeken.

Dat bovendien verzoeker hogervermeld totaal geen schuld heeft aan de weigering van de arbeidskaart B.

Dat immers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in eerdere arresten heeft geoordeeld dat verweerster zich niet mag stellen in de plaats van de arbeidsrechtbank die enkel bevoegd is om te oordelen over de inhoud en geldigheid van de arbeidsovereenkomst.

Dit zou meebrengen dat verweerster haar beslissing niet correct heeft gemotiveerd en dus verzoeker weldegelijk in aanmerking zou gekomen zijn voor regularisatie aangezien verzoeker niets heeft kunnen doen aan het feit dat zijn vorige werkgever niet de nodige stukken mbt de aanvraag arbeidskaart B heeft overgemaakt waardoor de arbeidskaart werd geweigerd.

Dat bovendien verzoeker niet bij de pakken is gebleven en ook ander werk heeft gezocht van zodra hij in kennis was dat zijn vorige werkgever niet het nodige heeft gedaan.

Dat verweerster heeft nagelaten dit te onderzoeken.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 25/01/2013.

Dat verzoeker weldegelijk zich bovendien wel kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen en bovendien verzoekster zich nog steeds steunt op de vernietigde instructie daar deze niet meer mag toegepast worden gelet de arresten van de Raad van State van oktober en december 2011.

Dat verweerster deze beslissing had moeten intrekken en haar beslissing dus niet correct heeft gemotiveerd.

Dat verweerster aangeeft dat verzoeker een arbeidsovereenkomst voorlegt, elementen van integratie bewijst, werkwilbig is, Nederlands en Frans spreekt zodat dit voldoende is om toe-passing te krijgen van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het derde middel:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoekplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond en dat hij ten rade is geweest mbt de regularisatie van zijn verblijf.

Dat verweerster ten onrechte thans hiermede geen rekening heeft gehouden.

Dat bovendien verweerster heeft nagelaten te onderzoeken dat verzoeker in aanmerking kwam om geregulariseerd te worden op grond van artikel 2.8.A.

Dat verweerster eveneens heeft nagelaten om de bijkomende arbeidsovereenkomst en stukken te onderzoeken, waardoor verzoeker de kans om geregulariseerd te worden heeft verloren terwijl hij perfect in staat was om te werken en een arbeidscontract had.

Dat verweerster conform het zorgvuldigheidsplicht heeft nagelaten deze bijkomende essentiële stukken te onderzoeken en heeft ook na gelaten direct en persoonlijk inlichtingen te vragen aan verzoeker.

Dat enkel door toedoen van zijn vorige werkgever zijn arbeidskaart werd geweigerd en hij nadien een nieuwe werkgever heeft gevonden en dat verweerster dit niet heeft onderzocht.

Dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd.

Dat deze criteria zelfs niet meer onderzocht werden door verweerster.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoekplicht niet is nagekomen en ook de beginselen van het behoorlijk bestuur.

Dat verweerster nog steeds de aanvraag kon beoordelen overeenkomstig haar discretionaire bevoegdheid; verweerster behoudt immers ten allen tijde haar appreciatiemogelijkheid.

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is en perfect geïntegreerd is.

OVERSCHRIJDING REDELIJKE TERMIJN

De initiële aanvraag werd ingediend op 23/11/2009. Thans zijn we meer dan 4 jaar verder en weet verzoeker nog steeds niet waar hij staat.”

3.2 Het eerste en het derde middel zijn niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een aantal middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 november 2009 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker zich beriep op de instructie van 19 juli 2009 “om geregulariseerd te worden op basis van duurzame lokale verankering in België” en ter staving daarvan talrijke documenten overmaakte.

In zijn middelen betoogt verzoeker uitvoerig dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd en zou getuigen van onzorgvuldigheid omdat hij zich wel degelijk zou kunnen baseren op criterium 2.8.A en criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. In essentie verlangt verzoeker bijgevolg dat toepassing zou worden gemaakt van voormelde instructie. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad er echter op dat de instructie waarop verzoeker doelt, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 (RvS 9 december 2009, nr.198.769). De nietigverklaring van de instructie houdt in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken en verzoeker kan er zich niet op beroepen om tot de schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221 439). Door aan te geven dat ondanks deze nietigverklaring er een praktijk bestond waarbij de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 verder werden toegepast en verweerder deze instructie bij het nemen van de thans bestreden beslissing heeft gevolgd als leidraad, toont verzoeker niet aan dat er *in casu* enige appreciatiefout werd begaan.

Bovendien faalt het middel in feite waar verzoeker stelt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het verblijf sedert 2004, de integratie, de duurzame en lokale verankering en dat hij Frans en Nederlands spreekt. Met betrekking tot die elementen wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verzoeker heeft zich bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Verzoeker betwist het motief niet.

Verzoeker meent ook geen schuld te hebben aan de weigering van de arbeidskaart B die de werkgever had moeten aanvragen. Met betrekking tot het voorgelegd arbeidscontract motiveert verwerende partij dat hem uitdrukkelijk was meegedeeld een arbeidskaart B voor te leggen. Uit een schrijven van het Vlaams gewest van 27 november 2012 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Het arbeidscontract voorgelegd bij de aanvraag en bijgevolg de tewerkstelling kan door de verwerende partij niet als grond voor een regularisatie worden aanvaard. Verzoeker kan niet dienstig aanvoeren een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart te zullen indienen op grond van een andere potentiële tewerkstelling vermits de beoordeling van de verwerende partij steunt op het arbeidscontract en de tewerkstelling zoals voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 november 2009. Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met deze nieuwe stukken en een nieuwe potentiële werkgever en de vraag om opnieuw een arbeidskaart B te bekomen, die hij heeft ingediend op 8 februari 2013 en die dateren van na de bestreden beslissing. Ook de Raad kan met dit stuk geen rekening houden, aangezien er overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet wordt opgetreden als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten hem direct en persoonlijk inlichtingen te vragen. De Raad merkt op dat het horen in het kader van de zorgvuldigheidsplicht niet betekent dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker heeft met zijn aanvraag van 23 november 2009 en tot zolang zijn aanvraag in onderzoek was de mogelijkheid gehad om alle nodige informatie te verstrekken. De Raad herhaalt dat waar hij verwijst naar de nieuwe potentiële werkgever met kans op een nieuwe arbeidskaart B verzoeker deze stukken pas na de bestreden beslissing heeft voorgelegd aan verwerende partij en dat verzoeker verwerende partij bijgevolg bezwaarlijk kan verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden.

In de mate dat de verzoeker nog aanvoert dat de redelijke termijn geschonden is door te stellen dat hij zijn aanvraag op 23 november 2009 heeft ingediend en hij nu nog steeds niet weet waar hij staat, wijst de Raad erop dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat de aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. Verzoeker toont immers niet aan dat een wettelijke sanctie zou zijn opgelegd bij een

eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn kan overigens hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757). Verzoeker heeft overigens geen belang bij deze kritiek aangezien hij niet werd geschaad door het feit dat de weigeringsbeslissing enige tijd op zich liet wachten.

De drie middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN